

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Sedință publică din data de 14.11.2014

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE : CĂZĂNESCU IOANA MIRUNA

GREFIER : RODICA BACIU

Pe rol se află judecarea cererii de contencios administrativ și fiscal formulată de reclamantii BRUMĂ CARMEN ANDREEA și BADEA DISTRICOM SRL în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI și CONSILIUL LOCAL AL SECTORULUI 6 BUCUREȘTI având ca obiect *anulare act administrativ*.

La apelul nominal făcut în ședință publică de azi, au răspuns reclamantii prin avocat și pârâtele prin consilieri juridici, toți apărătorii în temeiul împuternicirilor aflate la dosarul cauzei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Apărătorul reclamantilor depune taxa judiciară de timbru, timbru judiciar și o cerere de restituire în parte a taxei judiciare de timbru, aceasta fiind plătită din eroare pe noua lege.

Tribunalul constată că taxa judiciară de timbru aferentă prezentei cauze este de 60.2 lei și prin chitanța depusă azi la dosar reclamantii au achitat suma de 118 lei, achitând astfel în plus suma de 57.8 lei, suma ce urmează a fi restituită reclamantei, nefiind datorată.

Tribunalul pune în discuție excepția lipsei calității procesual pasive invocate de către pârâta Consiliul Local al Sectorului 6 București prin întâmpinare.

Pârâta Consiliul Local al Sectorului 6 București, prin apărător, pune concluzii de admitere a excepției având în vedere că dispoziția contestată a fost emisă de către pârâta DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI.

Reclamantii, prin apărător, pun concluzii de admitere a excepției motivând că au formulat cererea de chemare în judecată împotriva ambelor pârâte pentru că se impune menținerea în cauză a ambelor pârâte și obligarea în solidar a pârâtelor la despăgubiri în temeiul dispozițiilor legii nr. 554/2004, ca o consecință a emiterii acte administrative contestate.

Pârâta DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI, prin apărător, pune concluzii de respingere a excepției.

Tribunalul respinge ca neîntemeiată excepția lipsei calității procesual pasive invocate de către pârâta Consiliul Local al Sectorului 6 București având în vedere că în prezenta cauză capătul principal de cerere îl constituie anularea unei hotărâri a pârâtului menționat care în mod evident are calitate procesual pasivă în calitate de organ emitent al actului. În ceea ce privește capătul doi de cerere astfel cum s-a stabilit la termenele anterioare, reclamantii se judecă cu cel de-al doilea pârât, emitentul celui de al doilea act administrativ contestat pentru toate părțile.

Tribunalul, în temeiul art. 258 Noul Cod de procedură civilă, considerând-o utilă soluționării cauzei, încuviințează pentru toate părțile proba cu înscrisurile

depose la dosar, și constatând pricina în stare de judecată acordă cuvântul părților pentru dezbateri.

Reclamanții prin apărător, având cuvântul, solicită constatarea nulității celor două acte administrative contestate prin acțiune, nulitatea dispoziției de ridicare și obligarea celor două părți la despăgubiri în cuantum de 677,32 lei care reprezintă tariful perceput de terțul care a încheiat contract cu cele două autorități administrative.

Arată că este vorba de nerespectarea ierarhiilor normelor juridice cât și a competenței de a norma. Precizează că este vorba de două dispoziții din Codul Rutier care afectează drepturile șoferilor.

Totodată precizează că prin HCL sector 6 nu se asigură previzibilitatea și predictibilitatea legii, sancțiunea trebuie să fie previzibilă pentru toată lumea și trebuie să fie cunoscută la nivel național.

Menționează ca va solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

Pârâta Consiliul Local al Sectorului 6 București prin apărător, având cuvântul, solicită respingerea acțiunii ca neîntemeiată și menținerea actelor administrative contestate ca legale și temeinic întocmite.

Precizează că nu solicită cheltuieli de judecată.

Pârâta DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI prin apărător, având cuvântul, solicită respingerea acțiunii pe toate capetele de cerere. Precizează că HCL sector 6 este perfect predictibilă și a fost publicată în Monitorul Oficial București nr. 1/2010 vol.1, pe pagina de internet a Primăriei și a fost afișată la ușa organului emitent.

Mai arată că sancțiunea contravențională reprezintă pedeapsa iar taxa de ridicare reprezintă contravaloarea operațiunilor de ridicare a autovehiculului.

Precizează că nu solicită cheltuieli de judecată.

Tribunalul reține cauza pentru deliberare și pronunțare.

TRIBUNALUL,

Având nevoie de timp pentru a delibera, motiv pentru care,

DISPUNE:

Amână pronunțarea pentru data de 21.11.2014.

Pronunțată în ședință publică azi, 14.11.2014.

PREȘEDINTE
MIRUNA IOANA CĂZĂNESCU

GREFIER
RODICA BACIU

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Sedință publică din data de 21.11.2014

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE : CĂZĂNESCU IOANA MIRUNA

GREFIER : RODICA BACIU

Pe rol se află judecarea cererii de contencios administrativ și fiscal formulată de reclamantii BRUMĂ CARMEN ANDREEA și BADEA DISTRICOM SRL în contradictoriu cu pârâtele DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI și CONSILIUL LOCAL AL SECTORULUI 6 BUCUREȘTI având ca obiect *anulare act administrativ*.

TRIBUNALUL,

În aceeași componență și pentru aceleași considerente, având nevoie de timp pentru a delibera, sens în care,

DISPUNE:

Amână pronunțarea pentru data de 28.11.2014.

Pronunțată în ședință publică azi, 21.11.2014.

PREȘEDINTE
MIRUNA IOANA CĂZĂNESCU

GREFIER
RODICA BACIU

204

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Sentința civilă nr. 7925
Sedință publică din data de 28.11.2014
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE : CĂZĂNESCU IOANA MIRUNA
GREFIER : RODICA BACIU

Pe rol se află judecarea cererii de contencios administrativ și fiscal formulată de reclamantii **BRUMĂ CARMEN ANDREEA** și **BADEA DISTRICOM SRL** în contradictoriu cu pârătele **DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI** și **CONSILIUL LOCAL AL SECTORULUI 6 BUCUREȘTI** având ca obiect *anulare act administrativ*.

Prin încheierile de ședință din datele de 14.11.2014 și 21.11.2014 ce fac corp comun cu prezenta încheiere, instanța a amânat pronunțarea pentru data de astăzi, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL:

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 06.03.2013 pe rolul Tribunalului București - Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 9608/3/2013 reclamantii au solicitat constatarea nelegalității Hotărârii CL sector 6 nr. 4/2010 prin care se reglementează procedura privind ridicarea, transportul, depozitarea vehiculelor staționate neregulamentar pe domeniul public al sectorului 6 București, constatarea nulității absolute a dispoziției de ridicare seria PL nr. 022142/4.10.2012 și obligarea pârătei Poliția Locală sector 6 la repararea prejudiciului în cuantum de 677,32 lei cauzat prin emiterea Dispoziției de ridicare.

În motivare, reclamantii au arătat, în esență, că HCLS 6 nr. 4/2012 încalcă ierarhia normelor juridice și competența de reglementare contravențională stabilită de OG nr. 2/2001 precum și prevederile OUG nr. 195/2002, măsura ridicării autovehiculului este disproporționată față de gradul de pericol social al faptei săvârșite și HCLS 6 nr. 4/2012 nu este accesibilă, nefiind publicată în Monitorul Oficial

Totodată, reclamantii au solicitat admiterea excepției de nelegalitate odată cu constatarea nulității absolute a HCLS 6 nr. 4/2012 și pe cale de consecință anularea Dispoziției de ridicare ca fiind lipsită de temei legal.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe Legea nr. 554/2004, art.1, 4 și 11.

În dovedire, reclamantii a solicitat încuviințarea probei cu înscrisurile depuse la dosar.

La data de 22.10.2013, reclamantii au formulat contestație la tergiversarea soluționării cauzei, cerere ce a fost respinsă prin încheierea din data de 03.09.2013. Împotriva încheierii din data de 03.09.2013 reclamantii au formulat plângere la data de 08.11.2013. Plângerea a fost respinsă de Curtea de Apel București prin încheierea din data de 02.12.2013.

Pârâta Direcția Generală de Poliție Locală Sector 6 a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată pe toate capetele acesteia, ca neîntemeiată.

Pârâta Consiliul Local Sector 6 a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive și pe cale de consecință respingerea capătului doi de cerere formulat în contradictoriu cu această pârâtă, și pe fondul cauzei, respingerea capătului 1 al cererii, ca neîntemeiat.

În dovedire, pârâtele au solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.
Reclamanții și pârâtele au depus înscrisuri.
Instanța a încuviințat părților proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul reține următoarele:

În fapt, la data de 04.10.2012, prin dispoziția de ridicare contestată în prezenta cauză, reprezentanții ai pârâtei au identificat și ridicat autoturismul marca Renault cu nr. de înmatriculare B 68 KWM, deoarece ar fi staționat neregulamentar pe colțul intersecției străzilor Constantin Titel Petrescu nr 7 – 9 cu aleea de acces, la mai puțin de 25 de metri de colțul intersecției. Dispoziția menționată a fost întocmită în baza HCL contestat de asemenea în prezenta cauză.

În vederea recuperării autoturismului, reclamanții au achitat suma de 677,32 lei.

În drept, Tribunalul reține incidența art. 97 alin. (1) lit. d) și alin. (6) OUG nr. 195/2002: „Art. 97. — (1) În cazurile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, polițistul rutier dispune și una din următoarele măsuri tehnico-administrative: [...]

d) ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar. [...]

(6) Procedura aplicării măsurilor tehnico-administrative se stabilește prin regulament.”¹

— art. 64 din cap. V „Reguli de circulație”, secțiunea a 2-a „Reguli pentru circulația vehiculelor”, §10 „Oprirea, staționarea și parcare”:

„Art. 64. — (1) Poliția rutieră poate dispune ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă. Ridicarea și depozitarea vehiculelor în locuri special amenajate se realizează de către administrațiile publice locale sau de către administratorul drumului public, după caz.

(2) Contravaloarea cheltuielilor pentru ridicarea, transportul și depozitarea vehiculului staționat neregulamentar se suportă de către deținătorul acestuia.

(3) Ridicarea vehiculelor dispusă de poliția rutieră în condițiile prevăzute la alin. (1) se realizează potrivit procedurii prevăzute în regulament.”²

— art. 128:

„Art. 128. — (1) Autoritățile administrației publice locale au următoarele atribuții:

a) iau măsuri pentru menținerea permanentă în stare tehnică bună a drumurilor pe care le administrează, precum și pentru iluminarea corespunzătoare a acestora, conform legii;

b) iau măsuri pentru instalarea, aplicarea și întreținerea mijloacelor de semnalizare rutieră și a echipamentelor destinate siguranței circulației, conform standardelor în vigoare, ținând evidența acestora;

c) întocmesc și actualizează planurile de organizare a circulației pentru localitățile urbane și iau măsuri pentru realizarea lucrărilor ce se impun în vederea asigurării fluentei și siguranței traficului, precum și a reducerii nivelurilor de emisii poluante, cu avizul poliției rutiere;

d) stabilesc reglementări referitoare la regimul de acces și circulație, staționare și parcare pentru diferite categorii de vehicule, cu avizul poliției rutiere;

e) iau măsuri pentru amenajarea de trotuare și drumuri laterale pentru circulația pietonilor, vehiculelor cu tracțiune animală, a tractoarelor agricole sau forestiere, de piste pentru biciclete, precum și de benzi destinate exclusiv transportului public de persoane pe drumurile pe care le administrează, cu avizul poliției rutiere;

f) înregistrează și țin evidența vehiculelor nesupuse înmatriculării;

g) iau măsuri pentru ridicarea și depozitarea, în spații special amenajate, a autovehiculelor, remorcilor, caroseriilor sau subansambluri/or acestora, devenite improprii din punct de vedere tehnic pentru a circula pe drumurile publice, abandonate sau părăsite pe domeniul public;

h) iau măsuri pentru asigurarea spațiului și depozitării vehiculelor cu tracțiune animală, depistate circulând pe drumurile publice pe care le este interzis accesul;

i) sprijină activitățile organizate de Ministerul Educației și Cercetării și de Ministerul Administrației și Internelor pentru educația rutieră a elevilor.

(2) Proiectele de sistematizare a localităților, de reglementare a circulației, precum și a drumurilor publice din interiorul și din afara acestora, elaborate de autoritățile publice locale, vor fi avizate de șeful poliției rutiere a județului, municipiului București sau, după caz, al poliției rutiere din Inspectoratul General al Poliției Române.

—art. 134 alin. (2):

„(2) În termen de 30 de zile de la data publicării Ministerul Administrației și Internelor va elabora regulamentul de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”;

— art. 135:

„Art. 135. — În termen de 90 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, la propunerea Ministerului Administrației și Internelor, Guvernul va emite hotărârea de modificare și completare a Hotărârii Guvernului nr. 85/2003 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, denumit regulament în cuprinsul prezentei ordonanțe de urgență, care se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Dispoziții cuprinse în Legea nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 3. — (1) Prin autonomie locală se înțelege dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii.”;

„Art. 5. — (1) Autoritățile administrației publice locale exercită, în condițiile legii, competențe exclusive, competențe partajate și competențe delegate.

(2) Autonomia locală conferă autorităților administrației publice locale dreptul ca, în limitele legii, să aibă inițiative în toate domeniile, cu excepția celor care sunt date în mod expres în competența altor autorități publice.”;

„Art. 36. — (1) Consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale.

(2) Consiliul local exercită următoarele categorii de atribuții: [...]

d) atribuții privind gestionarea serviciilor furnizate către cetățeni; [...]

(6) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (2) lit. d), consiliul local:

a) asigură, potrivit competențelor sale și în condițiile legii, cadrul necesar pentru furnizarea serviciilor publice de interes local privind: [...]

13. podurile și drumurile publice;”.

Dispoziții cuprinse în Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 25 iunie 2006:

„Art. 21. — Autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunelor și orașelor exercită competențe exclusive privind:

a) administrarea domeniului public și privat al comunei sau orașului;

b) administrarea infrastructurii de transport rutier de interes local;”;

„Art. 24. — Autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunelor și orașelor exercită competențe partajate cu autoritățile administrației publice centrale privind: [...]

d) ordinea și siguranța publică;”.

Dispoziții cuprinse în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare:

„Ierarhia actelor normative

Art. 4. — (1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte.

(2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi.

(3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limite/e și potrivit normelor care le ordonă.”;

„Obiectul de reglementare

Art. 80. — Actele normative ale autorităților administrației publice locale se adoptă ori se emit pentru reglementarea unor activități de interes local, în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale. ”;

„Subordonarea față de actele de nivel superior

Art. 81. — (1) La elaborarea proiectelor de hotărâri, ordine sau dispoziții se va avea în vedere caracterul lor de acte subordonate legilor, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior.

(2) Reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale și ale consiliilor județene, precum și cele cuprinse în ordinele prefectilor sau în dispozițiile primarilor nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior. ”

În ceea ce privește pretinsa restrângere a dreptului de proprietate asupra autovehiculului și asupra sumelor de bani achitate cu titlu de taxă, prin raportare la prevederile art. 53 din Constituție, în acord cu apărarea formulată de pârâta SC ILCOR AUTO ECO SRL, tribunalul reține că în cauza *Edgars Džeriņš c. Letoniei* (nr. 48681/99, decizia de inadmisibilitate din 28 februarie 2002), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că măsura administrativă criticată de reclamant avea ca scop facilitarea circulației rutiere normale, prin îndepărtarea provizorie de pe drumurile publice a unui vehicul care constituia un obstacol pentru ceilalți conducători.

Îmbrăcând un caracter pur preventiv și instantaneu, această măsură nu afectă substanța însăși a drepturilor patrimoniale ale reclamantului, acesta rămânând liber să recapete posesia asupra vehiculului oricând ar fi dorit. Chiar dacă ridicarea și indisponibilizarea l-au împiedicat un anumit timp pe reclamant să exercite pe deplin dreptul de proprietate, nu s-a ajuns la o confiscare, expropriere sau la o altă modificare a statutului real al bunului litigios. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că este vorba despre o simplă măsură de poliție, ce aparține în mod esențial de domeniul public, fără a afecta dreptul de proprietate.

În cauza *J.-J. B.G. și M.-J. G.M. c. Spaniei* (nr. 25951/94, decizia de inadmisibilitate din 15 mai 1995), cu privire la sancționarea reclamantilor pentru staționare neregulamentară în temeiul unei hotărâri a autorităților locale, potrivit căreia sancțiunile contravenționale și măsura ridicării vehiculului erau aplicate de operatori privați, iar nu de un funcționar public, Comisia Europeană a Drepturilor Omului a reținut că dispozițiile relevante ale hotărârii locale în cauză au permis reclamantilor să-și conformeze conduita, fiind îndeplinite cerințele de previzibilitate decurgând din art. 7 din Convenție.

Se poate concluziona, cu titlu de principiu derivat din această jurisprudență, faptul că hotărârile Consiliilor locale pot completa actele normative superioare cu proceduri de executare a măsurilor, atâta timp cât acestea sunt previzibile în privința comportamentului prescris persoanelor cărora li se adresează.

Astfel cum a reținut Inalta Curte de Casație și Justiție în decizia nr. 9/2015 pronunțată în recurs în interesul legii, pentru a rezolva problema modului de interpretare și aplicare a prevederilor legale incidente în cauză, mai întâi trebuie clarificată noțiunea de „regulament”.

După cum se poate observa, atât art. 97 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, cât și art. 64 alin. (3) din același act normativ fac trimitere la noțiunea de „regulament”.

Pentru lămurirea înțelesului acestei noțiuni din cuprinsul celor două articole prezintă importanță, din perspectiva soluționării problemei de drept analizate, prevederile art. 134 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, situate în cap. X „Dispoziții finale”, potrivit căroră, „În termen de 30 de zile de la data publicării, Ministerul Administrației și Internelor va elabora regulamentul de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului”, precum și dispozițiile art. 135, potrivit căroră, „În termen de 90 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, la propunerea Ministerului Administrației și Internelor, Guvernul va emite hotărârea de modificare și completare a Hotărârii Guvernului nr. 85/2003 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, denumit regulament în cuprinsul prezentei ordonanțe de urgență, care se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I”.

Pentru ducerea la îndeplinire a dispozițiilor art. 134 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 a fost adoptat Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 85/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 31 ianuarie 2003.

Acest regulament a fost abrogat expres prin art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, act normativ care, în executarea art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, a aprobat noul regulament de aplicare a ordonanței de urgență.

Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 nu cuprinde, în cap. VIII „Sanțiuni contravenționale și măsuri tehnico-administrative”, secțiunea a 2-a „Măsuri tehnico-administrative” (art. 189—203), soluții legislative exprese, de reglementare a procedurii de ridicare a vehiculelor staționate/ oprite neregulamentar pe partea carosabilă.

O procedură unitară de aplicare a măsurii tehnico-administrative în discuție nu a fost reglementată prin hotărâre emisă de Guvern în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nici după modificarea acestui act normativ prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007.

Rezultă din cele expuse că, la nivel de reglementare secundară, dată în competența Guvernului prin art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, există un vid legislativ.

Este important de stabilit dacă termenul de „regulament” utilizat în cuprinsul art. 64 alin. (3) și art. 97 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 se referă la regulamentul de aplicare a acestei ordonanțe sau are în vedere și regulamente ce pot fi aprobate prin hotărâri ale consiliilor locale.

Raportat la exigențele unității terminologice, singura concluzie la care se poate ajunge este aceea că noțiunea de „regulament” din cuprinsul celor două texte se referă la regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 la care se face trimitere și în cuprinsul art. 135 din acest act normativ.

208

La aceeași concluzie se ajunge și în urma interpretării sistematice a dispozițiilor cuprinse în cap. IX „Atribuții ale unor ministere și ale altor autorități ale administrației publice” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și din coroborarea acestor prevederi cu cele cuprinse în Legea nr. 215/2001 și Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006.

Concluzia care se impune în legătură cu această noțiune este aceea că noțiunea de „regulament” din cuprinsul celor două texte — art. 97 alin. (6) și art. 64 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 — se referă la Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

A două chestiune ce trebuie clarificată este legată de competența autorităților administrației publice centrale în raport cu a celor locale în materia supusă reglementării prin acest act normativ.

Astfel, în cuprinsul cap. IX din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sunt delimitate competențele (atribuțiile) autorităților administrației publice centrale și ale celor locale în materia supusă reglementării prin acest act normativ.

Pe baza acestor delimitări se poate identifica, în privința autorităților administrației publice locale, o competență specială, circumscrisă atribuțiilor expres și limitativ prevăzute de art. 128 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Prin art. 128 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în privința autorităților administrației publice locale există o competență de reglementare de nivel secundum lege, cu avizul poliției rutiere, în ceea ce privește regimul de acces și circulație, staționare și parcare pentru diferitele categorii de vehicule.

În ceea ce privește ridicarea și depozitarea în spații special amenajate a autovehiculelor, remorcilor, caroseriilor și subansamblurilor acestora, atribuțiile autorităților administrației publice locale vizează, potrivit art. 128 alin. (1) lit. g) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, doar luarea acestor măsuri asupra unor astfel de bunuri devenite improprii din punct de vedere tehnic pentru a circula pe drumurile publice, abandonate sau părăsite pe domeniul public.

Pe de altă parte, potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, administrația publică locală din unitățile administrativ-teritoriale se organizează și funcționează în temeiul principiilor descentralizării, autonomiei locale, deconcentrării serviciilor publice, eligibilității autorităților administrației publice locale, legalității și consultării cetățenilor în soluționarea problemelor locale de interes deosebit.

Principiul autonomiei locale, astfel cum este definit de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, presupune dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona treburile publice, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, în condițiile legii.

Se observă că, potrivit definiției legale, principiul autonomiei locale se conjugă cu principiul legalității care, din perspectiva atribuțiilor (competențelor) autorităților ce realizează autonomia locală, presupune stabilirea acestor domenii numai prin lege și doar în

limitele legii, dreptul de inițiativă al acestor autorități și, implicit, de reglementare putând viza doar acele domenii care nu sunt date în mod expres în competența altor autorități publice.

Pe de altă parte, potrivit art. 36 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, „Consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale”.

Art. 36 alin. (2) lit. d) și alin. (6) lit. a) pct. 13 din Legea nr. 215/2001 arată că, potrivit competențelor sale și în condițiile legii, consiliul local asigură cadrul necesar pentru furnizarea serviciilor publice de interes local privind podurile și drumurile publice.

Art. 21 lit. b) din Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006 stabilește, printre competențele exclusive ale autorităților administrației publice locale de la nivelul comunelor și orașelor, administrarea infrastructurii de transport rutier de interes local⁶.

Potrivit art. 24 lit. d) din Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunelor și orașelor exercită competențe partajate cu autoritățile administrației publice centrale privind ordinea și siguranța publică⁷.

În același sens sunt și dispozițiile art. 5 din Legea nr. 215/2001, potrivit căroră:

„Art. 5. — (1) Autoritățile administrației publice locale exercită, în condițiile legii, competențe exclusive, competențe partajate și competențe delegate.

(2) Autonomia locală conferă autorităților administrației publice locale dreptul ca, în condițiile legii, să aibă inițiative în toate domeniile, cu excepția celor care sunt date în mod expres în competența altor autorități publice”.

Prin urmare, în domeniul circulației pe drumurile publice există o competență de reglementare partajată între autoritățile administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale, competența acestora din urmă existând doar în situațiile prevăzute de art. 128 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Ridicarea și depozitarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 constituie, în esență, măsuri de bună administrare a traficului rutier și de restabilire a situației anterioare încălcării ordinii de drept prin săvârșirea contravenției, iar reglementarea acestora nu poate fi detașată de regimul juridic de drept contravențional sub incidența căruia se află fapta săvârșită, sancțiunea principală și, după caz, sancțiunea contravențională complementară cărora le sunt atașate.

În această materie, delimitarea competențelor de reglementare se realizează, pe de o parte, pe baza actului normativ cadru care le instituie și care, astfel cum s-a demonstrat în precedent, face trimitere la „regulament”, în sensul de Regulament de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Pe de altă parte, această delimitare se face și prin raportare la sfera atribuțiilor autorităților administrației publice locale, stabilite prin lege, fie cu titlu de competențe exclusive, fie cu titlu de competențe partajate.

În privința ridicării vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, competența de reglementare a autorităților administrației publice locale nu ar putea fi susținută pe temeiul art. 128 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, întrucât aceste reglementări referitoare la regimul de acces, circulație, staționare și parcare pentru diferite categorii de vehicule se circumscriu unei competențe de administrare a infrastructurii de transport rutier de interes local.

Or, ridicarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, ca măsură tehnico-administrativă, accesorie unei fapte sancționate contravențional referitoare la nerespectarea regulilor de circulație pe drumurile publice, înțeleasă ca măsură de restabilire a ordinii publice, aparține unei competențe partajate a autorităților administrației publice locale, ceea ce presupune că atribuțiile de reglementare aparțin autorităților administrației publice centrale (Guvern), iar cele de executare, în concret, a măsurii, autorității administrației publice locale.

Se poate aprecia că autoritatea administrativă publică locală nu a fost abilitată de legiuitor de a reglementa o procedură efectivă pentru punerea în aplicare a măsurii tehnico-administrative privind ridicarea și depozitarea în locuri special amenajate a vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă.

Cu atât mai mult, autoritățile administrației publice locale nu pot reglementa sancțiuni complementare, normele art. 5 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 fiind lipsite de echivoc sub acest aspect. Prin urmare, în condițiile în care au fost adoptate hotărâri ale consiliilor locale pentru reglementarea unei proceduri de aplicare a măsurii tehnico-administrative de ridicare a vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, acestea sunt lovite de nulitate.

Sancțiunea nulității intervine ca urmare a nerespectării competenței de reglementare a autorităților administrației publice locale în această materie și pentru încălcarea normelor de tehnică legislativă consacrate prin art. 4 alin. (3), art. 80 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului, inclusiv actele autorităților administrației publice locale, se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă, și prin art. 81 alin. (2) din același act normativ, potrivit cărora reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior.

Una dintre condițiile de valabilitate a actelor administrative, inclusiv a celor cu caracter normativ, este reprezentată de respectarea principiului legalității care guvernează competența autorităților publice, ceea ce presupune emiterea actului administrativ doar în limitele și cu respectarea competenței stabilite prin Constituție, lege sau alte acte normative de nivel superior.

Regulile în materie de competență, fiind de strictă interpretare și aplicare, înseamnă că un organ al administrației publice nu poate adopta/emite acte în afara competenței sale prevăzute prin lege și nici nu își poate atribui competențe proprii, de reglementare, în afara celor prevăzute de lege și actele administrative de autoritate de nivel superior, sancțiunea pentru încălcarea acestor norme de ordine publică referitoare la competență fiind nulitatea absolută a actului administrativ astfel emis/adoptat.

Bineînțeles că autoritățile administrației publice au competența de a acționa pentru organizarea executării și executarea în concret a legii, ceea ce implică și adoptarea, în acest scop, a unor reglementări specifice de nivel secundum legem, însă competența de reglementare a unei proceduri de ridicare a vehiculelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă a fost concepută de legiuitorul delegat (Guvern) ca un atribut de competență exclusivă a autorității centrale, astfel încât vidul de reglementare existent la nivelul Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu poate fi acoperit prin adoptarea unor hotărâri de către autoritățile deliberative ale autorităților administrației publice locale.

În concluzie, în privința acestei chestiuni, competența de reglementare a unei proceduri de ridicare a vehiculelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă a fost concepută de legiuitorul delegat (Guvern) ca un atribut de competență exclusivă a autorității administrației centrale, iar autoritatea administrației publice locale nu a fost abilitată de legiuitor de a reglementa o procedură efectivă pentru punerea în aplicare a măsurii tehnico-administrative privind ridicarea și depozitarea în locuri special amenajate a vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă.

În cazul în care autoritatea administrației publice locale adoptă hotărâri pentru reglementarea unei proceduri de aplicare a măsurii tehnico-administrative de ridicare a vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, acestea sunt lovite de nulitate.

Pe lângă acestea, mai constată Tribunalul lipsa de previzibilitate a cuantumului tarifului perceput pentru ridicarea autoturismului. Acest tarif, deși nu are per se caracterul unei sancțiuni contravenționale, este de natură să aibă un impact negativ considerabil din punct de vedere pecuniar asupra persoanei căreia i se ridică autoturismul, astfel încât minime garanții de previzibilitate ar trebui asigurate.

Se poate observa că, în ceea ce privește cel puțin Sectorul 6 al municipiului București, cuantumul acestui tarif nu se regăsește pe niciuna din paginile web ale autorităților publice. Efectul negativ al acestei lipse de transparență este accentuat și de imposibilitatea persoanei de a contesta în vreun fel cuantumul acestuia sau de a obține eventuale reduceri/eșalonări, întrucât acesta este stabilit în mod separat printr-un contract direct între furnizorul de servicii și Consiliul Local.

Cu alte cuvinte, deși perceperea acestui tarif este, în mod direct, consecință a săvârșirii unei fapte pretins contravenționale (indiferent dacă aceasta a fost sau nu constatată și printr-un proces verbal de contravenție), cuantumul acestuia (pe zi) nu numai că depășește cu mult valoarea amenzii contravenționale, dar este și complet sustras oricăror posibilități de apreciere sau verificare a legalității ce s-ar putea afla la îndemâna unui simplu justițiabil (contractul în sine nefiind pus la dispoziția publicului).

În aceste condiții, câtă vreme actul administrativ în baza căruia a fost întocmită dispoziția de ridicare este lovit de nulitate, aceeași sancțiune va afecta și dispoziția de ridicare în sine.

Câtă vreme, astfel cum s-a determinat în cele de mai sus, dispoziția de ridicare a autoturismului nu a fost în mod legal întocmită, rezultă că părțile trebuie să fie repuse în situația anterioară, întrucât suma de 677,32 lei a fost achitată de către reclamantii fără a fi fost

DOSAR NR. 9608/3/2013*

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA a VIII-a CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCALDecizia nr.308

Ședința publică de la 25 ianuarie 2016

Curtea compusă din :

PREȘEDINTE – IONUȚ CRISTIAN GĂINĂ
JUDECĂTOR – CRISTINA MARIA FLORESCU
JUDECĂTOR – CRISTINA PETROVICI
GREFIER - IONICA POPESCU

Pe rol se află soluționarea recursului formulat de recurenții – pârâți **DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI și CONSILIUL LOCAL AL SECTORULUI 6 BUCUREȘTI** împotriva sentinței civile nr.7925 din data de 28.11.2014, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II a Contencios Administrativ și Fiscal, în dosarul nr.9608/3/2013, în contradictoriu cu **intimații-reclamanți BRUMĂ CARMEN ANDREEA și BADEA DISTRICOM SRL**.

La apelul nominal făcut în ședință publică au răspuns recurentul-pârât **CONSILIUL LOCAL AL SECTORULUI 6 BUCUREȘTI**, prin consilier juridic Bunescu Liviu și intimații-reclamanți **BRUMĂ CARMEN ANDREEA și BADEA DISTRICOM SRL**, prin avocat Răzvan Barac, cu împuternicire avocațială la dosar, lipsind recurenta-reclamantă **DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI**.

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că la data de 18.01.2016 recurentul-pârât **Consiliul Local Sector 6 București** depune la dosar cerere de renunțare la declarația de recurs.

Curtea comunică apărătorului intimaților-reclamanți un exemplar al cererii de renunțare la judecarea cererii de recurs formulată de recurentul-pârât și reprezentantului recurentului-pârât **CONSILIUL LOCAL AL SECTORULUI 6 BUCUREȘTI** i se comunică o copie de pe întâmpinarea formulată de intimații-reclamanți.

Curtea acordă cuvântul asupra cererii de renunțare la judecată formulată de recurentul-pârât **Consiliul Local Sector 6**.

Reprezentantul recurentului-pârât **Consiliul Local Sector 6 București** solicită instanței să ia act de cererea de renunțare la judecată .

Intimații-reclamanți **BRUMĂ CARMEN ANDREEA și BADEA DISTRICOM SRL**, prin avocat, solicită admiterea cererii de renunțare la judecată formulată de recurentul-pârât **Consiliul Local Sector 6**.

Curtea acordă cuvântul pe cererea de repunere în termenul de recurs, formulată de recurenta-pârâtă **Direcția Generală de Poliție Local Sector 6 București**.

Apărătorul intimaților-reclamanți solicită respingerea cererii de repunere în termen de recurs, întrucât recurenta-pârâtă **Direcția Generală de Poliție locală Sector 6** depunând recursul imediat după pronunțarea hotărârii, a renunțat la termenul de recurs.

Curtea acordă cuvântul asupra excepției tardivității motivelor de recurs și nulității recursului.

Apărătorul intimaților-reclamanți solicită admiterea excepției tardivității motivelor de recurs, întrucât potrivit art. 468 alin. 3 C.pr.civ, aplicabil și în materia civilă potrivit art 485 Cod de procedură civilă, dacă o parte formulează o cale de atac, înainte de comunicarea

hotărârii, termenul pentru respectiva cale de atac va curge de la momentul formulării acelei căii de atac.

De asemenea, apărătorul intimațiilor-reclamanți solicită admiterea excepției nulității recursului, pentru lipsa motivelor de recurs. Motivele de recurs au fost depuse la mai mult de 1 an după declararea căii de atac a recursului.

Nemaifiind alte cereri de formulat, excepții de invocat sau probe de administrat, Curtea acordă cuvântul asupra cererii de recurs formulată de recurenta DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI.

Intimații-reclamanți, prin avocat, solicită respingerea recursului formulat de recurenta DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI, fără cheltuieli de judecată. Totodată susține că situația fost soluționată de Înalta Curte de Casație de Justiție, printr-un recurs în interesul legii, care a stabilit că nu pot fi reglementate aceste activități de ridicare, depozitare a autovehiculelor, prin hotărâri ale consiliilor locale.

Reprezentantul recurentului-pârât Consiliul Local Sector 6 susține că înțelege să-și mențină punctul de vedere privind lipsa calității procesuale pasive a Consiliului Local Sector 6.

Reprezentantul recurentului-pârât Consiliul Local Sector 6 București arată că înțelege să lase la aprecierea instanței soluționarea recursului formulat de recurenta DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI.

În conformitate cu dispozițiile art. 394 alin.1 Cod de procedură civilă, Curtea declară închise dezbaterile și reține cauza în vederea soluționării.

CURTEA,

Deliberând asupra recursului de față, constată următoarele:

Prin sentința civilă recurată s-au reținut și dispus următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 06.03.2013 pe rolul Tribunalului București - Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal sub nr. 9608/3/2013 reclamanții au solicitat constatarea nelegalității Hotărârii CL sector 6 nr. 4/2010 prin care se reglementează procedura privind ridicarea, transportul, depozitarea vehiculelor staționate neregulamentar pe domeniul public al sectorului 6 București, constatarea nulității absolute a dispoziției de ridicare seria PL nr. 022142/4.10.2012 și obligarea pârâtei Poliția Locală sector 6 la repararea prejudiciului în cuantum de 677,32 lei cauzat prin emiterea Dispoziției de ridicare.

În motivare, reclamanții au arătat, în esență, că HCLS 6 nr. 4/2012 încalcă ierarhia normelor juridice și competența de reglementare contravențională stabilită de OG nr. 2/2001 precum și prevederile OUG nr. 195/2002, măsura ridicării autovehiculului este disproporționată față de gradul de pericol social al faptei săvârșite și HCLS 6 nr. 4/2012 nu este accesibilă, nefiind publicată în Monitorul Oficial

Totodată, reclamanții au solicitat admiterea excepției de nelegalitate odată cu constatarea nulității absolute a HCLS 6 nr. 4/2012 și pe cale de consecință anularea Dispoziției de ridicare ca fiind lipsită de temei legal.

În drept, acțiunea a fost întemeiată pe Legea nr. 554/2004, art.1, 4 și 11.

În dovedire, reclamanții a solicitat încuviințarea probei cu înscrisurile depuse la dosar.

La data de 22.10.2013, reclamanții au formulat contestație la tergiversarea soluționării cauzei, cerere ce a fost respinsă prin încheierea din data de 03.09.2013. Împotriva încheierii din data de 03.09.2013 reclamanții au formulat plângere la data de 08.11.2013. Plângerea a fost respinsă de Curtea de Apel București prin încheierea din data de 02.12.2013.

Pârâta Direcția Generală de Poliție Locală Sector 6 a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată pe toate capetele acesteia, ca neîntemeiată.

87

Pârâta Consiliul Local Sector 6 a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția lipsei calității procesuale pasive și pe cale de consecință respingerea capătului doi de cerere formulat în contradictoriu cu această pârâtă, și pe fondul cauzei, respingerea capătului I al cererii, ca neîntemeiat.

În dovedire, pârâtele au solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Reclamanții și pârâtele au depus înscrisuri.

Instanța a încuviințat părților proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut următoarele:

În fapt, la data de 04.10.2012, prin dispoziția de ridicare contestată în prezenta cauză, reprezentanți ai pârâtei au identificat și ridicat autoturismul marca Renault cu nr. de înmatriculare B 68 KWM, deoarece ar fi staționat neregulamentar pe colțul intersecției străzilor Constantin Titel Petrescu nr 7 – 9 cu aleea de acces, la mai puțin de 25 de metri de colțul intersecției. Dispoziția menționată a fost întocmită în baza HCL contestat de asemenea în prezenta cauză.

În vederea recuperării autoturismului, reclamanții au achitat suma de 677,32 lei.

În drept, Tribunalul reține incidența art. 97 alin. (1) lit. d) și alin. (6) OUG nr. 195/2002: „Art. 97. — (1) În cazurile prevăzute în prezenta ordonanță de urgență, polițistul rutier dispune și una din următoarele măsuri tehnico-administrative: [...]

d) ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar. [...]

(6) Procedura aplicării măsurilor tehnico-administrative se stabilește prin regulament.”¹

— art. 64 din cap. V „Reguli de circulație”, secțiunea a 2-a „Reguli pentru circulația vehiculelor”, §10 „Oprirea, staționarea și parcare”:

„Art. 64. — (1) Poliția rutieră poate dispune ridicarea vehiculelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă. Ridicarea și depozitarea vehiculelor în locuri special amenajate se realizează de către administrațiile publice locale sau de către administratorul drumului public, după caz.

(2) Contravaloarea cheltuielilor pentru ridicarea, transportul și depozitarea vehiculului staționat neregulamentar se suportă de către deținătorul acestuia.

(3) Ridicarea vehiculelor dispusă de poliția rutieră în condițiile prevăzute la alin. (1) se realizează potrivit procedurii prevăzute în regulament.”²

— art. 128:

„Art. 128. — (1) Autoritățile administrației publice locale au următoarele atribuții:

a) iau măsuri pentru menținerea permanentă în stare tehnică bună a drumurilor pe care le administrează, precum și pentru iluminarea corespunzătoare a acestora, conform legii;

b) iau măsuri pentru instalarea, aplicarea și întreținerea mijloacelor de semnalizare rutieră și a echipamentelor destinate siguranței circulației, conform standardelor în vigoare, ținând evidența acestora;

c) întocmesc și actualizează planurile de organizare a circulației pentru localitățile urbane și iau măsuri pentru realizarea lucrărilor ce se impun în vederea asigurării fluentei și siguranței traficului, precum și a reducerii nivelurilor de emisii poluante, cu avizul poliției rutiere;

d) stabilesc reglementări referitoare la regimul de acces și circulație, staționare și parcare pentru diferite categorii de vehicule, cu avizul poliției rutiere;

e) iau măsuri pentru amenajarea de trotuare și drumuri laterale pentru circulația pietonilor, vehiculelor cu tracțiune animală, a tractoarelor agricole sau forestiere, de piste pentru biciclete, precum și de benzi destinate exclusiv transportului public de persoane pe drumurile pe care le administrează, cu avizul poliției rutiere;

f) înregistrează și țin evidența vehiculelor nesupuse înmatriculării;

g) iau măsuri pentru ridicarea și depozitarea, în spații special amenajate, a autovehiculelor, remorcilor, caroseriilor sau subansambluri/or acestora, devenite improprii din punct de vedere tehnic pentru a circula pe drumurile publice, abandonate sau părăsite pe domeniul public;

h) iau măsuri pentru asigurarea spațiului și depozitării vehiculelor cu tracțiune animală, depistate circulând pe drumurile publice pe care le este interzis accesul;

i) sprijină activitățile organizate de Ministerul Educației și Cercetării și de Ministerul Administrației și Internelor pentru educația rutieră a elevilor.

(2) Proiectele de sistematizare a localităților, de reglementare a circulației, precum și a drumurilor publice din interiorul și din afara acestora, elaborate de autoritățile publice locale, vor fi avizate de șeful poliției rutiere a județului, municipiului București sau, după caz, al poliției rutiere din Inspectoratul General al Poliției Române.

—art. 134 alin. (2):

„(2) În termen de 30 de zile de la data publicării Ministerul Administrației și Internelor va elabora regulamentul de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”;

— art. 135:

„Art. 135. — În termen de 90 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, la propunerea Ministerului Administrației și Internelor, Guvernul va emite hotărârea de modificare și completare a Hotărârii Guvernului nr. 85/2003 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, denumit regulament în cuprinsul prezentei ordonanțe de urgență, care se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I.”

Dispoziții cuprinse în Legea nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare:

„Art. 3. — (1) Prin autonomie locală se înțelege dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, treburile publice, în condițiile legii.”;

„Art. 5. — (1) Autoritățile administrației publice locale exercită, în condițiile legii, competențe exclusive, competențe partajate și competențe delegate.

(2) Autonomia locală conferă autorităților administrației publice locale dreptul ca, în limitele legii, să aibă inițiative în toate domeniile, cu excepția celor care sunt date în mod expres în competența altor autorități publice.”;

„Art. 36. — (1) Consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale.

(2) Consiliul local exercită următoarele categorii de atribuții: [...]

d) atribuții privind gestionarea serviciilor furnizate către cetățeni; [...]

(6) În exercitarea atribuțiilor prevăzute la alin. (2) lit. d), consiliul local:

a) asigură, potrivit competențelor sale și în condițiile legii, cadrul necesar pentru furnizarea serviciilor publice de interes local privind: [...]

13. podurile și drumurile publice;”.

Dispoziții cuprinse în Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 25 iunie 2006:

„Art. 21. — Autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunelor și orașelor exercită competențe exclusive privind:

a) administrarea domeniului public și privat al comunei sau orașului;

b) administrarea infrastructurii de transport rutier de interes local;”;

„Art. 24. — Autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunelor și orașelor exercită competențe partajate cu autoritățile administrației publice centrale privind: [...]

d) ordinea și siguranța publică;”.

Dispoziții cuprinse în Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, cu modificările și completările ulterioare:

„Ierarhia actelor normative

Art. 4. — (1) Actele normative se elaborează în funcție de ierarhia lor, de categoria acestora și de autoritatea publică competentă să le adopte.

(2) Categoriile de acte normative și normele de competență privind adoptarea acestora sunt stabilite prin Constituția României, republicată, și prin celelalte legi.

(3) Actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limite/e și potrivit normelor care le ordonă.”;

„Obiectul de reglementare

Art. 80. — Actele normative ale autorităților administrației publice locale se adoptă ori se emit pentru reglementarea unor activități de interes local, în limitele stabilite prin Constituție și prin lege și numai în domeniile în care acestea au atribuții legale.”;

„Subordonarea față de actele de nivel superior

Art. 81. — (1) La elaborarea proiectelor de hotărâri, ordine sau dispoziții se va avea în vedere caracterul lor de acte subordonate legilor, hotărârilor și ordonanțelor Guvernului și altor acte de nivel superior.

(2) Reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale și ale consiliilor județene, precum și cele cuprinse în ordinele prefectilor sau în dispozițiile primarilor nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior.”

În ceea ce privește pretinsa restrângere a dreptului de proprietate asupra autovehiculului și asupra sumelor de bani achitate cu titlu de taxă, prin raportare la prevederile art. 53 din Constituție, în acord cu apărarea formulată de pârâta SC ILCOR AUTO ECO SRL, tribunalul reține că în cauza *Edgars Džeriņš c. Letoniei* (nr. 48681/99, decizia de inadmisibilitate din 28 februarie 2002), Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că măsura administrativă criticată de reclamant avea ca scop facilitarea circulației rutiere normale, prin îndepărtarea provizorie de pe drumurile publice a unui vehicul care constituia un obstacol pentru ceilalți conducători.

Îmbrăcând un caracter pur preventiv și instantaneu, această măsură nu afectă substanța însăși a drepturilor patrimoniale ale reclamantului, acesta rămânând liber să recapete posesia asupra vehiculului oricând ar fi dorit. Chiar dacă ridicarea și indisponibilizarea l-au împiedicat un anumit timp pe reclamant să exercite pe deplin dreptul de proprietate, nu s-a ajuns la o confiscare, expropriere sau la o altă modificare a statutului real al bunului litigios. În aceste circumstanțe, Curtea consideră că este vorba despre o simplă măsură de poliție, ce aparține în mod esențial de domeniul public, fără a afecta dreptul de proprietate.

În cauza *J.-J. B.G. și M.-J. G.M. c. Spaniei* (nr. 25951/94, decizia de inadmisibilitate din 15 mai 1995), cu privire la sancționarea reclamantilor pentru staționare neregulamentară în temeiul unei hotărâri a autorităților locale, potrivit căreia sancțiunile contravenționale și măsura ridicării vehiculului erau aplicate de operatori privați, iar nu de un funcționar public, Comisia Europeană a Drepturilor Omului a reținut că dispozițiile relevante ale hotărârii locale în cauză au permis reclamantilor să-și conformeze conduita, fiind îndeplinite cerințele de previzibilitate decurgând din art. 7 din Convenție.

Se poate concluziona, cu titlu de principiu derivat din această jurisprudență, faptul că hotărârile Consiliilor locale pot completa actele normative superioare cu proceduri de

executare a măsurilor, atâta timp cât acestea sunt previzibile în privința comportamentului prescris persoanelor cărora li se adresează.

Astfel cum a reținut Inalta Curte de Casație și Justiție în decizia nr. 9/2015 pronunțată în recurs în interesul legii, pentru a rezolva problema modului de interpretare și aplicare a prevederilor legale incidente în cauză, mai întâi trebuie clarificată noțiunea de „regulament”.

După cum se poate observa, atât art. 97 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, cât și art. 64 alin. (3) din același act normativ fac trimitere la noțiunea de „regulament”.

Pentru lămurirea înțeleșului acestei noțiuni din cuprinsul celor două articole prezintă importanță, din perspectiva soluționării problemei de drept analizate, prevederile art. 134 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, situate în cap. X „Dispoziții finale”, potrivit cărora, „În termen de 30 de zile de la data publicării, Ministerul Administrației și Internelor va elabora regulamentul de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului”, precum și dispozițiile art. 135, potrivit cărora, „În termen de 90 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, la propunerea Ministerului Administrației și Internelor, Guvernul va emite hotărârea de modificare și completare a Hotărârii Guvernului nr. 85/2003 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, denumit regulament în cuprinsul prezentei ordonanțe de urgență, care se va publica în Monitorul Oficial al României, Partea I”.

Pentru ducerea la îndeplinire a dispozițiilor art. 134 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 a fost adoptat Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 85/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 31 ianuarie 2003.

Acest regulament a fost abrogat expres prin art. 4 din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, act normativ care, în executarea art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, a aprobat noul regulament de aplicare a ordonanței de urgență.

Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 nu cuprinde, în cap. VIII „Sanțiuni contravenționale și măsuri tehnico-administrative”, secțiunea a 2-a „Măsuri tehnico-administrative” (art. 189—203), soluții legislative exprese, de reglementare a procedurii de ridicare a vehiculelor staționate/ oprite neregulamentar pe partea carosabilă.

O procedură unitară de aplicare a măsurii tehnico-administrative în discuție nu a fost reglementată prin hotărâre emisă de Guvern în aplicarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nici după modificarea acestui act normativ prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 29 iunie 2007.

Rezultă din cele expuse că, la nivel de reglementare secundară, dată în competența Guvernului prin art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, există un vid legislativ.

Este important de stabilit dacă termenul de „regulament” utilizat în cuprinsul art. 64 alin. (3) și art. 97 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 se referă la regulamentul de aplicare a acestei ordonanțe sau are în vedere și regulamente ce pot fi aprobate prin hotărâri ale consiliilor locale.

Raportat la exigențele unității terminologice, singura concluzie la care se poate ajunge este aceea că noțiunea de „regulament” din cuprinsul celor două texte se referă la regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 la care se face trimitere și în cuprinsul art. 135 din acest act normativ.

La aceeași concluzie se ajunge și în urma interpretării sistematice a dispozițiilor cuprinse în cap. IX „Atribuții ale unor ministere și ale altor autorități ale administrației publice” din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 și din coroborarea acestor prevederi cu cele cuprinse în Legea nr. 215/2001 și Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006.

Concluzia care se impune în legătură cu această noțiune este aceea că noțiunea de „regulament” din cuprinsul celor două texte — art. 97 alin. (6) și art. 64 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 — se referă la Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

A două chestiune ce trebuie clarificată este legată de competența autorităților administrației publice centrale în raport cu a celor locale în materia supusă reglementării prin acest act normativ.

Astfel, în cuprinsul cap. IX din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 sunt delimitate competențele (atribuțiile) autorităților administrației publice centrale și ale celor locale în materia supusă reglementării prin acest act normativ.

Pe baza acestor delimitări se poate identifica, în privința autorităților administrației publice locale, o competență specială, circumscrisă atribuțiilor expres și limitativ prevăzute de art. 128 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Prin art. 128 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, în privința autorităților administrației publice locale există o competență de reglementare de nivel secundum lege, cu avizul poliției rutiere, în ceea ce privește regimul de acces și circulație, staționare și parcare pentru diferitele categorii de vehicule.

În ceea ce privește ridicarea și depozitarea în spații special amenajate a autovehiculelor, remorcilor, caroseriilor și subansamblurilor acestora, atribuțiile autorităților administrației publice locale vizează, potrivit art. 128 alin. (1) lit. g) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, doar luarea acestor măsuri asupra unor astfel de bunuri devenite improprii din punct de vedere tehnic pentru a circula pe drumurile publice, abandonate sau părăsite pe domeniul public.

Pe de altă parte, potrivit art. 2 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, administrația publică locală din unitățile administrativ-teritoriale se organizează și funcționează în temeiul principiilor descentralizării, autonomiei locale, deconcentrării serviciilor publice, eligibilității autorităților administrației publice locale, legalității și consultării cetățenilor în soluționarea problemelor locale de interes deosebit.

Principiul autonomiei locale, astfel cum este definit de art. 3 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, presupune dreptul și capacitatea efectivă a autorităților administrației publice locale de a soluționa și de a gestiona treburile publice, în numele și în interesul colectivităților locale pe care le reprezintă, în condițiile legii.

Se observă că, potrivit definiției legale, principiul autonomiei locale se conjugă cu principiul legalității care, din perspectiva atribuțiilor (competențelor) autorităților ce realizează autonomia locală, presupune stabilirea acestor domenii numai prin lege și doar în limitele legii, dreptul de inițiativă al acestor autorități și, implicit, de reglementare putând viza doar acele domenii care nu sunt date în mod expres în competența altor autorități publice.

Pe de altă parte, potrivit art. 36 alin. (1) din Legea nr. 215/2001, „Consiliul local are inițiativă și hotărăște, în condițiile legii, în toate problemele de interes local, cu excepția celor care sunt date prin lege în competența altor autorități ale administrației publice locale sau centrale”.

Art. 36 alin. (2) lit. d) și alin. (6) lit. a) pct. 13 din Legea nr. 215/2001 arată că, potrivit competențelor sale și în condițiile legii, consiliul local asigură cadrul necesar pentru furnizarea serviciilor publice de interes local privind podurile și drumurile publice.

Art. 21 lit. b) din Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006 stabilește, printre competențele exclusive ale autorităților administrației publice locale de la nivelul comunelor și orașelor, administrarea infrastructurii de transport rutier de interes local⁶.

Potrivit art. 24 lit. d) din Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunelor și orașelor exercită competențe partajate cu autoritățile administrației publice centrale privind ordinea și siguranța publică⁷.

În același sens sunt și dispozițiile art. 5 din Legea nr. 215/2001, potrivit căroră:

„Art. 5. — (1) Autoritățile administrației publice locale exercită, în condițiile legii, competențe exclusive, competențe partajate și competențe delegate.

(2) Autonomia locală conferă autorităților administrației publice locale dreptul ca, în condițiile legii, să aibă inițiative în toate domeniile, cu excepția celor care sunt date în mod expres în competența altor autorități publice”.

Prin urmare, în domeniul circulației pe drumurile publice există o competență de reglementare partajată între autoritățile administrației publice centrale și autoritățile administrației publice locale, competența acestora din urmă existând doar în situațiile prevăzute de art. 128 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Ridicarea și depozitarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 constituie, în esență, măsuri de bună administrare a traficului rutier și de restabilire a situației anterioare încălcării ordinii de drept prin săvârșirea contravenției, iar reglementarea acestora nu poate fi detașată de regimul juridic de drept contravențional sub incidența căruia se află fapta săvârșită, sancțiunea principală și, după caz, sancțiunea contravențională complementară căroră le sunt atașate.

În această materie, delimitarea competențelor de reglementare se realizează, pe de o parte, pe baza actului normativ cadru care le instituie și care, astfel cum s-a demonstrat în precedent, face trimitere la „regulament”, în sensul de Regulament de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002.

Pe de altă parte, această delimitare se face și prin raportare la sfera atribuțiilor autorităților administrației publice locale, stabilite prin lege, fie cu titlu de competențe exclusive, fie cu titlu de competențe partajate.

În privința ridicării vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, competența de reglementare a autorităților administrației publice locale nu ar putea fi susținută pe temeiul art. 128 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, întrucât aceste reglementări referitoare la regimul de acces, circulație, staționare și parcare pentru diferite categorii de vehicule se circumscriu unei competențe de administrare a infrastructurii de transport rutier de interes local.

Or, ridicarea vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, ca măsură tehnico-administrativă, accesorie unei fapte sancționate contravențional referitoare la nerespectarea regulilor de circulație pe drumurile publice, înțeleasă ca măsură de restabilire a ordinii publice, aparține unei competențe partajate a autorităților administrației publice locale, ceea ce presupune că atribuțiile de reglementare aparțin autorităților administrației publice centrale (Guvern), iar cele de executare, în concret, a măsurii, autorității administrației publice locale.

Se poate aprecia că autoritatea administrativă publică locală nu a fost abilitată de legiuitor de a reglementa o procedură efectivă pentru punerea în aplicare a măsurii tehnico-administrative privind ridicarea și depozitarea în locuri special amenajate a vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă.

Cu atât mai mult, autoritățile administrației publice locale nu pot reglementa sancțiuni complementare, normele art. 5 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 fiind lipsite de echivoc sub acest aspect. Prin urmare, în condițiile în care au fost adoptate hotărâri ale

consiliilor locale pentru reglementarea unei proceduri de aplicare a măsurii tehnico-administrative de ridicare a vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, acestea sunt lovite de nulitate.

Sanctiunea nulității intervine ca urmare a nerespectării competenței de reglementare a autorităților administrației publice locale în această materie și pentru încălcarea normelor de tehnică legislativă consacrate prin art. 4 alin. (3), art. 80 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului, inclusiv actele autorităților administrației publice locale, se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă, și prin art. 81 alin. (2) din același act normativ, potrivit cărora reglementările cuprinse în hotărârile consiliilor locale nu pot contraveni Constituției României și reglementărilor din actele normative de nivel superior.

Una dintre condițiile de valabilitate a actelor administrative, inclusiv a celor cu caracter normativ, este reprezentată de respectarea principiului legalității care guvernează competența autorităților publice, ceea ce presupune emiterea actului administrativ doar în limitele și cu respectarea competenței stabilite prin Constituție, lege sau alte acte normative de nivel superior.

Regulile în materie de competență, fiind de strictă interpretare și aplicare, înseamnă că un organ al administrației publice nu poate adopta/emite acte în afara competenței sale prevăzute prin lege și nici nu își poate atribui competențe proprii, de reglementare, în afara celor prevăzute de lege și actele administrative de autoritate de nivel superior, sanctiunea pentru încălcarea acestor norme de ordine publică referitoare la competență fiind nulitatea absolută a actului administrativ astfel emis/adoptat.

Bineînțeles că autoritățile administrației publice au competența de a acționa pentru organizarea executării și executarea în concret a legii, ceea ce implică și adoptarea, în acest scop, a unor reglementări specifice de nivel secundum legem, însă competența de reglementare a unei proceduri de ridicare a vehiculelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă a fost concepută de legiuitorul delegat (Guvern) ca un atribut de competență exclusivă a autorității centrale, astfel încât vidul de reglementare existent la nivelul Regulamentului de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu poate fi acoperit prin adoptarea unor hotărâri de către autoritățile deliberative ale autorităților administrației publice locale.

În concluzie, în privința acestei chestiuni, competența de reglementare a unei proceduri de ridicare a vehiculelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă a fost concepută de legiuitorul delegat (Guvern) ca un atribut de competență exclusivă a autorității administrației centrale, iar autoritatea administrației publice locale nu a fost abilitată de legiuitor de a reglementa o procedură efectivă pentru punerea în aplicare a măsurii tehnico-administrative privind ridicarea și depozitarea în locuri special amenajate a vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă.

În cazul în care autoritatea administrației publice locale adoptă hotărâri pentru reglementarea unei proceduri de aplicare a măsurii tehnico-administrative de ridicare a vehiculelor staționate/oprite neregulamentar pe partea carosabilă, acestea sunt lovite de nulitate.

Pe lângă acestea, mai constată Tribunalul lipsa de previzibilitate a cuantumului tarifului perceput pentru ridicarea autoturismului. Acest tarif, deși nu are per se caracterul unei sancțiuni contravenționale, este de natură să aibă un impact negativ considerabil din punct de vedere pecuniar asupra persoanei căreia i se ridică autoturismul, astfel încât minime garanții de previzibilitate ar trebui asigurate.

Se poate observa că, în ceea ce privește cel puțin Sectorul 6 al municipiului București, cuantumul acestui tarif nu se regăsește pe niciuna din paginile web ale autorităților publice. Efectul negativ al acestei lipse de transparență este accentuat și de imposibilitatea persoanei de a contesta în vreun fel cuantumul acestuia sau de a obține eventuale reduceri/eșalonări, întrucât acesta este stabilit în mod separat printr-un contract direct între furnizorul de servicii și Consiliul Local.

Cu alte cuvinte, deși perceperea acestui tarif este, în mod direct, consecință a săvârșirii unei fapte pretins contravenționale (indiferent dacă aceasta a fost sau nu constatată și printr-un proces verbal de contravenție), cuantumul acestuia (**pe zi**) nu numai că depășește cu mult valoarea amenzii contravenționale, dar este și complet sustras oricăror posibilități de apreciere sau verificare a legalității ce s-ar putea afla la îndemâna unui simplu justițiabil (contractul în sine nefiind pus la dispoziția publicului).

În aceste condiții, câtă vreme actul administrativ în baza căruia a fost întocmită dispoziția de ridicare este lovit de nulitate, aceeași sancțiune va afecta și dispoziția de ridicare în sine.

Așa fiind, tribunalul a hotărât admiterea în parte a acțiunii, anularea în parte a HCLS 6 nr. 4/2010, în ceea ce privește Anexa 2 la aceasta, reprezentând Regulamentul privind procedura de ridicare, transport, depozitarea în spații amenajate și eliberarea vehiculelor staționate neregulamentar pe domeniul public al Sectorului 6 al Municipiului București. De asemenea, a anulat dispoziția de ridicare seria PL nr. 022142/04.10.2012, emisă de pârâta DGPLS 6 București. A obligat pârâta DGPLS 6 București la restituirea către reclamantul a sumei de 677,32 lei. A luat act că nu se solicită cheltuieli de judecată.

Împotriva sentinței a formulat **recurs** intimata **DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI**, solicitând admiterea cererii astfel cum a fost formulată și motivată, și pe cale de consecință în temeiul dispozițiilor art. 488 alin 1 pct 6 și 8, 500 și 501 C pr civilă, casarea sentinței, iar pe fond, în rejudecare, respingerea cererii de chemare în judecată pe capetele de cerere având ca obiect obligarea DGPL S 6 la repararea prejudiciului material în cuantum de 677, 32 lei.

În motivare, recurentul a arătat următoarele.

Potrivit dispozițiilor art 488 alin 1 pct 6 prima instanță a pronunțat o hotărâre care cuprinde motive contradictorii, și potrivit pct 8 instanță a pronunțat hotărârea cu încălcarea și aplicarea greșită a normelor de drept material pentru următoarele considerente:

1. motivele contradictorii pentru care a fost anulată dispoziția de ridicare sunt cele reținute în principal la fila 10 penultimul și ultimul paragraf și la fila 11 paragraful 1. Din modul în care a fost motivată sentința reiese și încălcarea, respectiv aplicarea greșită a normelor de drept material.

În ceea ce privește primul temei de drept invocată - anularea actului accesoriu ca urmare a anulării actului principal - acesta este incompatibil cu existența unei fapte ilicite săvârșită cu vinovăție de către DGPL S 6 și că nu poate fi reținut împreună aceasta. Mai mult instanța a făcut în mod greșit aplicarea principiilor efectelor nulității atunci când a dispus repunerea părților în situația anterioară prin obligarea DGPL S 6 la plata sumei de 677, 32 lei, reținând în concurs și o pretinsă faptă ilicită săvârșită cu vinovăție de instituția noastră, fapta și vinovăție care în opinia primei instanțe ar rezulta ex re din anularea actului principal - HCL S 6 nr 4/2010.

Astfel în mod corect prima instanță, având în vedere și Decizia ICCJ nr 9/2015 a reținut fapta săvârșită cu vinovăție Consiliului Local al Sectorului 6 constând în emiterea culpabilă a actului administrativ normativ - act principal care a stat la baza emiterii actului accesoriu și subsecvent -dispoziția de ridicare și a dispus anularea HCL S 6 nr 4/2010 ca fiind nelegală, în principal ca fiind emisă de către o autoritate care nu avea competență de a

reglementa în materie, dar și pentru încălcarea dispozițiilor L nr 24/2000, respectiv cu încălcarea principiului ierarhiei actelor juridice și a principiului legalității.

Având în vedere principiile efectelor nulității actelor juridice și anume retroactivitatea care face ca HCLS 6 nr 4/2010 să fie desființată ca și când nu ar fi existat încă de la momentul emiterii sale, în mod corect, instanța de judecată a făcut aplicarea celui de-al doilea principiu, consecință a primului respectiv anularea actelor accesorii și subsecvente, dispunând anularea dispoziției de ridicare ce a fost emisă în baza actului principal anulat.

În mod corect instanța de judecată a apreciat că urmare a aplicării primelor două principii trebuie aplicat și cel de-al treilea și anume repunerea părților în situația anterioară, prin restituirea contraprestațiilor efectuate în baza actelor desființate.

În mod greșit instanța de judecată a dispus obligarea DGPL S 6 la restituirea sumei de 677, 32 lei, deoarece restituirea contraprestațiilor efectuate în baza actelor desființate se poate dispune numai între părțile care au efectuat acele prestații.

Ca urmare restituirea sumei de 677, 32 lei, reprezintă o obligație de a face ce are ca obiect o sumă de bani și poate avea ca debitor numai persoana care a încasat taxa de ridicare, transport și depozitare, atât potrivit principiilor de drept cât și potrivit Dicționarului Explicativ al limbii române.

Ca și când nu ar fi fost suficient faptul că instanța a reținut greșit susținând că repunerea părților în situația anterioară se poate face prin obligarea nejustificată a DGPL S 6 la restituirea unei sume pe care nu a încasat-o (fiind terț față de raportul juridic de drept material ce a avut ca obiect plata-încasarea celor 677, 32 lei), instanța în continuare retine și un al doilea motiv contradictoriu (având natură juridică diferită și atrăgând răspunderea altei persoane) cu primul și arată că DGPL S 6 este emitentul actului și implicit responsabilă de paguba produsă reclamanților (plasându-ne pe tărâmul răspunderii civile delictuale n.n.).

Iată cum instanța translatează de la primul motiv -temei reținut respectiv de la repunerea părților în situația anterioară și retine în concurs responsabilitatea DGPL S 6 pentru repararea prejudiciului, prezumând ex re existenta unei fapte ilicite săvârșită cu vinovăție de către instituția intimată, ca urmare a anulării HCL S 6 nr 4/2010.

În primul rând cele două motive, repunerea în situația anterioară și răspunderea civilă delictuală (invocată de reclamant) nu pot fi angajate concomitent, deoarece repunerea în situația anterioară se face ca urmare a desființării retroactive a actului principal și a celui accesoriu. Ca urmare, la momentul la care a fost efectuată plata, nu a mai existat dispoziția de ridicare astfel încât fie în temeiul plății nedatorate, fie ca urmare a îmbogățirii fără justă cauză, persoana care a încasat suma este ținută la a o restitui.

În concluzie, nu pot fi reținute în concurs răspunderea pentru fapta licită a îmbogățirii fără justă cauză sau a plății nedatorate cu răspunderea pentru fapta ilicită cauzatoare de prejudiciu. În concluzie cele două feluri de răspundere au natură juridică diferită (și pe cale de consecință regim juridic diferit) și au ca titulari ai obligației de a răspunde persoane diferite și anume persoana care a încasat plata nedatorată (ca urmare a anulării HCL S 6 nr 4/2010 și a dispoziției de ridicare) ori și -a mărit patrimoniul în mod nejustificat- ambele fără vinovăție, respectiv persoana care a săvârșit cu vinovăție o faptă ilicită cauzatoare de prejudicii.

În mod greșit instanța a reținut existența unei fapte ilicite săvârșită cu vinovăție de către DGPL S 6 la momentul emiterii dispoziției de ridicare cât timp nu a analizat acest act sub aspectul legalității și temeiniciei sale, deoarece fapta ilicită a instituției intimată ar fi putut consta numai în emiterea culpabilă a actului cu nerespectarea dispozițiilor legale în vigoare la momentul emiterii acesteia (cauze intrinseci de nelegalitate) sau eventual în emiterea netemeinică a dispoziției. Având în vedere faptul că instanța nu a anulat dispoziția de ridicare pentru cauze intrinseci de nelegalitate imputabile DGPL S 6 sau pentru netemeinicie, consideră că nu a fost făcută dovada unei fapte ilicite săvârșite cu vinovăție de către DGPL S 6.

Din motivarea reținută de către instanță în tot cuprinsul sentinței atacate, reiese numai fapta ilicită și cuplabilă a emitentului HCL S 6 nr 4/2010, care a introdus în circuitul civil un act normativ pe care nu avea competența să îl emită, acest act fiind emis și cu încălcarea normelor de tehnică legislativă. Acest act principal a stat la baza emiterii dispoziției de ridicare.

Astfel, DGPL S 6 nu a săvârșit o fapta ilicită cu vinovăție, deoarece la momentul emiterii dispoziției de ridicare, HCL S 6 nr 4/2010 se bucura cel puțin de o prezumție (aparentă) de legalitate, deoarece trecuse de controlul de legalitate al prefectului și fusese publicată în M. Of. Al Mun. Buc. Nr 1/2010, voi I, moment din care aceasta a devenit obligatorie pentru instituția noastră.

În concluzie, aplicarea unui act normativ care este obligatoriu pentru o instituție publică nu poate fi apreciat de către nici o instanță judecătorească sau de alt gen că ar putea constitui o faptă ilicită săvârșită cu vinovăție.

În lipsa emiterii culpabile și nelegale a HCL S 6 nr 4/2010, DGPL S 6 nu ar fi emis dispoziția de ridicare și prejudiciul nu s-ar fi produs. Consideră că emiterea culpabilă și nelegală a HCL S 6 nr 4/2010 reprezintă cauza determinantă, fără de care prejudiciul nu s-ar fi produs. Astfel, după ce Curtea de Apel Craiova prin decizia 2071/03.06.2015 pronunțată în dosarul 5337/63/2013*, DGPL S 6 nu a mai întocmit dispoziții de ridicare, chiar de la momentul pronunțării acesteia. Dacă nu ar fi fost obligată prin HCL S 6 nr 4/2010, nu ar fi emis aceste dispoziții nici înainte.

Există o legătură de cauzalitate între emiterea culpabilă și nelegală a actului normativ principal și prejudiciul produs, actul accesoriu și subsecvent - dispoziția de ridicare nefiind afectată de vicii intrinseci care ar putea atrage anularea acesteia ca nelegală sau netemeinică și ar fi făcut dovada unei fapte ilicite săvârșite cu vinovăție de instituția noastră.

Chiar luate în parte, cele două motive sunt neîntemeiate și nu pot atrage în mod legal obligarea DGPL S 6 la restituirea sumei ca urmare a repunerii părților în situația anterioară, deoarece instituția noastră nu a încasat această sumă dar nici ca urmare a unei pretinse fapte ilicite săvârșite cu vinovăție, deoarece din cuprinsul întregii sentințe pe care a atacăm nu reiese decât existența faptei ilicite a emitentului actului normativ principal, în baza căruia a fost emisă dispoziția de ridicare, în mod temeinic și cu respectarea tuturor dispozițiilor legale în vigoare la momentul întocmirii. Pentru aceste considerente, în temeiul răspunderii civile delictuale (invocat de reclamant) nu poate răspunde pentru prejudiciul cauzat decât persoana care a săvârșit fapta ilicită prin emiterea culpabilă a HCL S 6 nr 4/2010, act principal care a sta la baza emiterii actului accesoriu și subsecvent.

În concluzie cele două motive pe care s-a întemeiat instanța când a obligat DGPL S 6 sunt contradictorii fiind întemeiate pe faptul juridic licit cauzator de prejudicii și pe fapta ilicită cauzatoare de prejudicii care atrag răspunderea unor persoane diferite și în condiții diferite în ce privește existența vinovăției, dar și luate în parte aceste motive sunt neîntemeiate și nu pot atrage obligarea DGPL S 6 la restituirea sumei încasată de altă persoană, sau la repararea prejudiciului care nu este cauzat din propria faptă săvârșită cu vinovăție.

II. Având în vedere faptul că a demonstrat în fapt și în drept legalitatea și temeinicia dispoziției de ridicare, care se bucură de toate prezumțiile legale ale actelor administrative, ne vom referi în continuare pe larg la situația în care actul administrativ individual accesoriu și subsecvent (dispoziția de ridicare) a fost anulat pe cale de consecință, ca urmare a anulării actului normativ principal în baza căruia a fost emis - HCL S 6 nr 4/2010 și la implicațiile pe care le are acest mod de anulare a actului administrativ individual asupra obligării DGPL S 6 la repararea pagubei în cuantum de 677, 32 lei, sau la restituirea acestei sume.

În susținerea capătului de cerere având ca obiect anularea dispoziției de ridicare cu consecința obligării DGPL S 6 la repararea prejudiciului material în cuantum de 677, 32 lei, solicitată în temeiul dispozițiilor art. 1357 și următoarele C civil. în mod greșit, instanța a

reținut și a motivat că având în vedere Decizia 9/2015 a ICCJ, actul administrativ normativ (principal) HCL S 6 nr 4/2010 este lovit de nulitate absolută, fiind emis cu încălcarea normelor de ordine publică privind competența emitentului -Consiliul Local Sector 6 și cu nerespectarea ierarhiei actelor normative, anulând pe cale de consecință și actul administrativ individual, accesoriu și subsecvent - dispoziția de ridicare și prezumând în mod greșit că DGPL S 6 a săvârșit o faptă ilicită cu vinovăție, precum și existența celorlalte condiții (elemente) cerute de lege a fi dovedite pentru existența răspunderii civile delictuale.

Actul administrativ accesoriu și subsecvent - dispoziția de ridicare- nu a fost anulat pentru motive intrinseci de nelegalitate sau netemeinicie. Deși instanța a anulat dispoziția de ridicare pe cale de consecință a constatării faptului că HCL S 6 nr 4/2010 este lovită de nulitate absolută fiind emisă de un organ necompetent cu nerespectarea normelor juridice de putere ierarhică superioară, a prezumat că DGPL S 6 a săvârșit o faptă ilicită cu vinovăție, fără a arăta în ce constă fapta ilicită și fără a dovedi vinovăția noastră la momentul emiterii dispoziției de ridicare. In speță nu au fost dovedite nici celelalte elemente (condiții de existență a răspunderii civile delictuale i existența prejudiciului cauzat prin vreo faptă comisă de DGPL S 6 sau a legăturii de cauzalitate dintre prezumtiva faptă și acesta).

Din motivarea instanței, formulată ca urmare a Deciziei 9/2015, care se referă numai la nelegalitatea actului administrativ normativ care ar atrage pe cale de consecință anularea actului administrativ individual rezultă însă că singura faptă ilicită dovedită în speță este emiterea nelegală, cu vinovăție a actului normativ principal - HCL S 6 nr 4/2010, care a stat la baza emiterii actului administrativ accesoriu și subsecvent - dispoziția de ridicare.

Ca urmare, cauza principală fără de care nu s-ar fi produs prejudiciul este emiterea nelegală, cu vinovăție a HCL S 6 nr 4/2010 (faptă ilicită săvârșită cu vinovăție și constatată în mod definitiv prin Decizia Curții de Apel Craiova), deoarece în lipsa acestui act normativ DGPL S6 nu ar mai fi emis dispoziția de ridicare, așa cum se și conformează de fapt de la momentul pronunțării Deciziei Curții de Apel Craiova, moment de la care a încetat emiterea acestor acte administrative individuale.

În concluzie, există o legătura de cauzalitate între emiterea cu vinovăție a hotărârii de consiliu și reducerea prejudiciului, deoarece în lipsa acestuia DGPL S 6 nu ar fi emis dispoziția de ridicare, așa cum s-a conformat și cum nu mai emite acest fel de acte administrative individuale, după pronunțarea hotărârii Curții de Apel Craiova sus menționată.

Considerăm că, după ce prima instanță a constatat că HCL S 6 nr 4/2010 este nelegală (fiind emisă de către un organ necompetent astfel cum se stipulează în decizia nr 9/2015 și anulată de către C A Craiova) și după ce a anulat dispoziția de ridicare pe cale de consecință ca fiind emisă fără a avea un suport (temei) legal, având în vedere că temeiul juridic invocat de intimatul- reclamant al acestui capăt de cerere este răspunderea civilă delictuală pentru prejudiciul cauzat, nu putea și nu trebuia să prezume în mod automat că există o faptă ilicită săvârșită de către DGPL S 6 cu vinovăție, precum și existența unui prejudiciu și a legăturii de cauzalitate, ci trebuia să observe că intimatul - reclamant care avea obligația să facă dovada existenței unei fapte ilicite săvârșită cu vinovăție de către DGPL S 6 și a celorlalte elemente (condiții) ale răspunderii delictuale, nu a făcut-o, neinvocând și nedovedind existența unor cauze intrinseci de nelegalitate sau netemeinicie a actului administrativ individual incidente în prezenta cauză.

Intimatul-reclamant nu a invocat și dovedit nerespectarea vreunei dispoziții legale în vigoare la momentul aplicării măsurii, care ar fi putut atrage anularea actului pentru motive intrinseci acestuia, fapte care ar fi fost imputabile DGPL S 6, respectiv faptul că dispoziția de ridicare ar fi fost emisă în mod nelegal - cu nerespectarea normelor în vigoare la momentul aplicării măsurii ridicării și nici faptul că în actul administrativ individual a fost reținută o altă situație de fapt decât cea reală, acesta fiind netemeinic.

Instanța trebuia să verifice dacă reclamantul a dovedit existența în parte a fiecărui element al răspunderii, acesta având sarcina de a proba îndeplinirea cumulativă a condițiilor răspunderii în persoana DGPL S 6, în speță nefiind dovedită faptă ilicită și vinovăția DGPL S 6 la momentul emiterii actului administrativ accesoriu și subsecvent (și nici legătura de cauzalitate între presupusa faptă ilicită și prejudiciu), deoarece nu au fost invocate și dovedite motive de nelegalitate sau netemeinicie ale dispoziției de ridicare respectiv cauze de nelegalitate sau de netemeinicie intrinseci ale actului emis de către DGPL S 6 imputabile emitentului, adică existența unei alte situații de fapt decât cea reținută în dispoziția de ridicare.

În speță reclamantul nu a dovedit faptul că dispoziția de ridicare a fost emisă în mod culpabil de către DGPL S 6 cu nerespectarea dispozițiilor legale în vigoare la momentul emiterii acesteia și nici faptul că ar fi fost întocmită în mod neîntemeiat, respectiv că situația de fapt reținută în aceasta nu corespunde realității, iar prima instanță a anulat dispoziția de ridicare pe cale de consecință ca urmare a faptului că actul administrativ normativ HCL S 6 nr 4/2010 ar fi fost lovit de nulitate (acesta fiind anulat de către Curtea de Apel Craiova) și nu pentru vicii intrinseci acestuia, imputabile DGPL S 6.

Chiar dacă în dreptul material civil efectele nulității se produc retroactiv (și aici ne referim la principiile efectelor nulității actului juridic), consideră că în speță, existența, întrunirea elementelor (condițiilor) răspunderii în persoana DGPL S 6 trebuia apreciată nu la momentul constatării nulității actului administrativ individual -dispoziția de ridicare, ci la momentul încheierii acestuia, pentru ca cererea privind obligarea instituției intimatelor la repararea acestuia să fie întemeiată.

Astfel, DGPL S 6 apreciază că punerea în aplicare a unui act administrativ normativ în vigoare la momentul emiterii dispoziției de ridicare, obligatoriu pentru DGPL S 6, după momentul verificării de legalitate de către Prefectul Municipiului București și al Publicării în Monitorul Oficial al Municipiului București nr 1/2010, voi I, prin emiterea dispoziției de ridicare nu poate constitui o faptă ilicită săvârșită cu vinovăție, chiar dacă ulterior HCL S 6 nr 4/2010 a fost anulată și pe cale de consecință a fost anulată și dispoziția de ridicare, căreia nu i-au fost găsite vicii intrinseci privind legalitatea și temeinicia.

Mai mult, la momentul emiterii dispoziției de ridicare aceasta se întemeia pe o hotărâre de consiliu care deși anulată ulterior, se bucura cel puțin de o aparență de legalitate la acel moment, fapt care ne demonstrează că nu poate fi reținută existența unei fapte ilicite săvârșite cu vinovăție (la momentul emiterii dispoziției de ridicare) în sarcina DGPL S 6.

În speță, este neîntemeiat capătul de cerere formulat în contradictoriu cu instituția noastră, prin care se solicită obligarea DGPL S 6 la repararea prejudiciului material în cuantum de 677, 32 lei și în prezenta cauză, din situația de fapt și din motivarea sentinței, singura faptă ilicită dovedită, constă în emiterea nelegală a actului administrativ normativ - act principal, care a sta la baza emiterii dispoziției de ridicare - act accesoriu și subsecvent.

În prezenta cauză, prima instanță nu a analizat și nu a reținut în mod întemeiat că nu au fost respectate dispozițiile legale în vigoare la momentul emiterii dispoziției de ridicare sau că faptele menționate în aceasta nu sunt reale, instanța ar fi putut reține existența unei fapte ilicite săvârșite cu vinovăție de către agentul constatator care a emis actul. În speță, anularea dispoziției de ridicare (pe cale de consecință), ca urmare a anulării actului administrativ normativ nu dovedește ex re, astfel cum am arătat mai sus și săvârșirea cu vinovăție a unei fapte ilicite de către DGPL S 6, iar aceste elemente nu pot fi prezumate de către prima instanță.

Această situație de fapt, astfel cum este reținută și motivată de prima instanță, dă naștere, (ca urmare a anulării actului accesoriu și subsecvent drept consecință anulării actului normativ ce a stat la baza emiterii acestuia). numai la repunerea părților în situația anterioară, și anume, naște obligația restituirii taxei de ridicare în sarcina operatorului autorizat Sc Ilcor Auto Eco Srl, care a încasat suma de 677, 32 lei astfel cum reiese din factura fiscală depusă la dosarul cauzei de reclamant. În speță cererea intimatului reclamant de a fi obligată DGPL S 6

la repararea unui pretins prejudiciu printr-o prezumată faptă ilicită și cu o prezumată vinovăție trebuie respinsă ca neîntemeiată.

Ca urmare, singura persoană care ar fi putut fi chemată în judecată patru a fi obligată la repararea prejudiciului material este în opinia noastră, emitentul culpabil a actului administrativ normativ cu nerespectarea dispozițiilor legale - act principal, care a stat la baza emiterii dispoziției de ridicare - act accesoriu și subsecvent, fapta ilicită și vinovăția acestuia fiind constatate definitiv prin Decizia Curții de Apel Craiova, sus menționată prin care a fost anulată HCL S 6 nr 4/2010.

Astfel, intimatul - reclamant mai putea solicita, ca urmare a anulării dispoziției de ridicare pe cale de consecință (ca urmare) a anulării hotărârii de consiliu și restituirea sumei de la operatorul autorizat - Sc Ilcor Auto Eco Srl, care a primit suma astfel cum reiese din factura depusă de către reclamant sau pentru că acesta a încasat o plată nedatorată. în speță, anularea dispoziției de ridicare (act administrativ individual accesoriu și subsecvent) a produs efecte retroactive, serviciul de ridicare efectuat și plata corelativă acestuia, fiind nedatorate în lipsa unei dispoziții de ridicare. Aceasta reprezintă o faptă licită cauzatoare de prejudicii.

Mai mult, operatorul autorizat și-a mărit patrimoniul în mod nejustificat pe baza micșorării patrimoniului reclamantului astfel cum reiese din factura fiscală depusă la dosarul cauzei de reclamant (faptă licită cauzatoare de prejudicii).

În acest caz nu trebuie dovedită vinovăția acestuia, deoarece ne aflăm în prezența unei fapte licite cauzatoare de prejudicii, fiind suficient a fi dovedită încasarea unei plăți nedatorate, respectiv majorarea nejustificată a patrimoniului operatorului autorizat pe baza micșorării corelative a patrimoniului intimatului-reclamant (ambele reieșind din factura fiscală). pentru a se naște imediat și necondiționat obligația restituirii sumei în cuantum de 677, 32 lei încasată de acesta potrivit facturii fiscale aflate la dosarul cauzei.

Nu ar fi echitabil ca DGPL S 6 să fie obligată la repararea prejudiciului material ca urmare a anulării actului accesoriu și subsecvent pe cale de consecință a anulării actului principal - HCL S 6 nr 4/2010, deși nu a emis cu vinovăție dispoziția de ridicare.(un simplu act accesoriu și subsecvent) respectiv în mod nelegal sau netemeinic, deoarece instituția avea obligația de a pune în aplicare dispozițiile legale în vigoare hotărârea de consiliu trecând de controlul de legalitate al prefectului și fiind publicată în Monitorul Oficial al Municipiului București, iar persoana care a emis în mod nelegal actul administrativ normativ, (act principal în lipsa căruia nu ar fi fost emisă dispoziția de ridicare) a cărei faptă ilicită și vinovăție a fost constatată definitiv prin Decizia Curții de Apel Craiova, precum și persoana care a încasat o plată nedatorată, mărindu-și patrimoniul în mod nejustificat pe baza micșorării patrimoniului intimatului reclamant să nu răspundă pentru aceste fapte.

Totodată, la data de 15.10.2015 recurenta a formulat și cerere de repunere în termenul de recurs.

De asemenea, împotriva aceleiași sentințe a formulat recurs și Consiliul Local al Sectorului 6 București, recurs la judecata caruia, ulterior a renunțat.

Intimatele Brumă Carmen Andreea și Societatea Badea Districom SRL au formulat **întâmpinare** la recurs prin care au invocat:

1.pe cale de excepție, excepția nulității cererii de recurs ca nemotivat.

1.pe fondul cauzei, respingerea apărărilor invocate de către recurentă și solicităm instanței de control judiciar pronunțarea unei decizii prin care să dispuneți respingerea cererii de recurs, ca neîntemeiată

Au solicitat admiterea excepției și a apărărilor pe fond formulate pentru motivele:

Din înscrisurile existente la dosarul nr. 9608/3/2013* rezultă faptul că, împotriva sentinței civile nr. 7925/28.11.2014, Direcția Generală de Poliție Locală a Sectorului 6 București a formulat, la data de 15.12.2014, cerere de recurs nemotivată, astfel cum rezultă în

mod expres din aceasta: "Motivele vor fi precizate după ce ne va fi comunicată hotărârea contestată și motivele pe care se întemeiază aceasta".

La data de 30.09.2015, după aproximativ un an de la declararea recursului, Direcția Generală de Poliție Locală a Sectorului 6 București a depus motivele de recurs împotriva sentinței civile ce formează obiectul prezentului recurs.

1. Excepția nulității cererii de recurs și solicitarea pronunțării unei decizii prin care să se dispuna anularea recursului ca nemotivat.

Având în vedere prevederile art. 489 NCPC, (1) Recursul este nul dacă nu a fost motivat în termenul legal, cu excepția cazului prevăzut la alin. (3).

De asemenea, art. 485 menționează că (1) Termenul de recurs este de 30 de zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu dispune altfel. Dispozițiile art. 468 alin. (2)-(4), precum și cele ale art. 469 se aplică în mod corespunzător.

În ceea ce privește art. 468 NCPC, sunt esențiale prevederile alin. (3) al acestuia, potrivit cărora, dacă o parte face apel înainte de comunicarea hotărârii, aceasta se socotește comunicată la data depunerii cererii de apel.

Având în vedere că obiectul prezentului dosar este reprezentat de anulare act administrativ, devin incidente prevederile art. 20 din Legea nr. 554/2004, potrivit cărora hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare.

Din analiza coroborată a acestor prevederi legale se pot concluziona următoarele:

-pe de o parte, în contencios administrativ, recursul trebuie formulat și motivat în termen de 15 zile de la comunicare, sub sancțiunea nulității

-pe de altă parte, în cazul în care partea formulează cerere de recurs înainte de comunicarea hotărârii, aceasta se consideră comunicată la momentul depunerii cererii de recurs, iar partea trebuie să depună motivele de recurs în termen de 15 zile de la data la care a depus recursul, sub sancțiunea nulității

Având în vedere faptul că recurentul Direcția Generală de Poliție Locală a Sectorului 6 București nu a depus motivele de recurs în termenul de 15 zile de la data la care a depus cererea de recurs, ci la aproximativ un an de zile de la formularea cererii, solicităm instanței de control judiciar să constate faptul că acesta nu a fost motivat în termenul prevăzut de lege. Din această perspectivă, solicităm admiterea excepției nulității recursului și pronunțarea unei decizii prin care să se dispuna anularea recursului, ca netimbrat.

2. Pe fondul cauzei, solicităm respingerea apărărilor invocate de către recurentă și pronunțarea unei decizii prin care să dispună respingerea cererii de recurs, ca neîntemeiată.

Cu titlu prealabil, prin motivele de recurs, Direcția Generală de Poliție Locală a Sectorului 6 București nu a contestat hotărârea instanței de fond în ceea ce privește capetele de cerere referitoare la anularea Hotărârii Consiliului Local al Sectorului 6 nr. 4 din 2010 și a dispoziției de ridicare seria PL nr. 022142 din 4.10.2012, astfel că, din acest punct de vedere, soluția Tribunalului București referitor la aceste aspecte este definitivă.

Prin motivele de recurs depuse tardiv la dosar, recurenta Direcția Generală de Poliție Locală a Sectorului 6 București critică sentința instanței de fond cu privire la soluția referitoare la capătul de cerere având va obiect obligarea recurentei la achitarea sumei de 677,32 lei, prejudiciu produs ca urmare a emiterii actelor administrative nelegale.

În ceea ce privește aceste motive de recurs, intimatele au dovedit instanței de judecată faptul că, prin anularea actului normativ, anume Hotărârea Consiliului Local Sector 6 și a actului administrativ subsecvent, dispoziția de ridicare, se impune repararea prejudiciului cauzat prin această faptă juridică ilicită.

În susținerea capătului de cerere privind atragerea răspunderii civile delictuale a părții și obligarea acesteia la plata sumei de 677,32 lei achitată de subsemnata în vederea eliberării autoturismului, arata prevederile art. 1357 Noul Cod Civil, potrivit cărora:

94

(1) Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare;

(2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă.

Sunt întrunite condițiile cumulative privind angajarea răspunderii civile delictuale, după cum urmează:

(i) existența unei fapte ilicite - această condiție se verifică prin dispunerea măsurii tehnico-administrative de ridicare a autoturismului cu nerespectarea procedurii prevăzute de lege;

(ii) existența unui prejudiciu - suma de bani achitată de subsemnata în vederea eliberării autoturismului a fost nejustificată din punct de vedere juridic, determinând o micșorare a patrimoniului propriu fără existența unui temei legal;

(iii) existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu;

(iv) existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul - în acest caz, vinovăția este dată de culpa agentului constatator Cira Laurențiu în dispunerea măsurii de ridicare a autoturismului.

Solicită instanței de judecată să respingă apărările invocate de către recurentă, cu privire la faptul că nu se impune repararea prejudiciului de către instituția respectivă, ci de către Societatea Ilcor Auto Eco SRL, deoarece aceasta a încasat efectiv suma respectivă.

Apărările anterior menționate nu sunt relevante în cauză, având în vedere că fapta juridică ilicită a fost săvârșită de către Direcția Generală de Poliție Locală a Sectorului 6 București, prin emiterea dispoziției de ridicare a autovehiculului, ulterior desființată de către instanța de judecată. Ca urmare a acelei dispoziții, intimata reclamanta persoana fizică a trebuit să achite suma de 677,32 lei, pentru a putea recupera autovehiculul.

În consecință, cel care trebuie să repare prejudiciul este autorul faptei juridice ilicite, anume Direcția Generală de Poliție Locală a Sectorului 6 București. În cazul în care aprecia că s-ar putea îndrepta împotriva Societății Ilcor Auto Eco SRL, recurenta avea posibilitate de a formula cerere de chemare în garanție, în fața instanței de fond.

De asemenea, nu se poate considera faptul că nu trebuie să se dispună repararea prejudiciului deoarece, la momentul în care a fost încasată suma respectivă, actele administrative se bucurau de prezumția de legalitate. O astfel de apărare nu poate fi primită, având în vedere principiul restitutio in integrum, anume tot ceea ce s-a executat în baza unui act juridic nul trebuie restituit. Astfel, nu contează dacă la data la care s-a efectuat plata sumei pentru recuperarea autovehiculului actul administrativ nu era încă desființat dacă, ulterior, s-a dispus anularea acestuia prin hotărâre definitivă.

În drept, art. 468, art. 469, art. 489 NCPublicat și prevederile art. 20 din Legea nr. 554/2004.

Analizând susținerile și apărările părților, în raport cu mijloacele de probă administrate și dispozițiile legale incidente, Curtea, cu privire la recursurile formulate, reține următoarele:

1. În ceea ce privește **recursul Consiliului Local Sector 6 București**, în baza art. 406 Cpc Curtea va lua act de *renunțarea recurentului la judecarea recursului*.

2. Referitor la *cererea recurentei Direcția Generală de Poliție Locală Sector 6 București de repunere în termenul pentru depunerea motivelor de recurs*, Curtea urmează să o respingă. Pentru a pronunța o atare soluție, Curtea are în vedere faptul că, potrivit art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 (normă specială, aplicabilă prioritar în raport cu art. 485 Cpc),

termenul de recurs este de 15 zile de la comunicarea sentinței de fond, acesta fiind și termenul pentru motivarea cererii de recurs. În litigiu, însă, nu se pune problema depășirii termenului de recurs, întrucât partea recurentă a motivat în termen legal recursul, respectiv sentința de fond i-a fost comunicată la data de 16.09.2015 dovada fila 215 dosar fond, iar recursul a fost declarat și înregistrat anterior comunicării sentinței, respectiv la data de 16.12.2014 (plic fila 10 dosar recurs), însă, ulterior, a fost motivat în termenul legal și depus la data de 30.09.2015 (plic fila 36 dosar recurs). Prin urmare, câtă vreme partea nu a decăzut din dreptul de a motiva recursul, rezultă că nu poate fi în discuție necesitatea formulării și analizării de către instanță a cererii de repunere în termenul de recurs, aceasta urmând a fi respinsă.

3. Referitor la excepțiile **tardivității și nulității** recursului *Direcției Generale de Poliție Locală Sector 6 București*, Curtea le apreciază neîntemeiate. Astfel după cum s-a motivat deja anterior, la pct. 2 din prezentele considerente, recursul a fost formulat în termen, iar motivele de recurs, de asemenea, au fost formulate în termenul legal de 15 zile de la comunicarea sentinței de fond.

Referitor la susținerile părților intimatate privind echivalența reglementată la art. 468 Cpc, Curtea reține următoarele:

Mai întâi, trebuie făcută distincția între termenul echivalent pentru declararea căii de atac a recursului și termenul pentru motivarea recursului. Din interpretarea art. 485 Cpc cu trimitere la art. 468 alin. 3 Cpc rezulta că în măsura în care partea formulează recurs înainte de comunicarea hotărârii de fond, hotărârea se socoteste comunicată la data depunerii cererii de recurs. Însă, dispozițiile termenului echivalent (echipolența) nu pot fi interpretate extensiv în sensul că se aplică și termenului pentru motivarea recursului, ci doar pentru materia reglementată, adică ele au în vedere strict faptul că, dacă se depune cererea de recurs anterior momentului comunicării hotărârii de fond, însuși momentul depunerii respectivei cereri se socoteste a fi momentul la care s-a comunicat sentința de fond. Însă, în ceea ce privește motivarea efectivă a recursului, mai specific, în ceea ce privește termenul pentru motivarea recursului, legiuitorul a conferit o soluție firească în art. 470 alin. 5 Cpc privind apelul, dispoziții aplicabile și recursului. În lumina acestui din urmă text legal indicat, în cazul în care termenul de recurs curge de la un alt moment decât comunicarea hotărârii, motivarea recursului se va face într-un termen de aceeași durată, care curge, însă, *de la data comunicării hotărârii*. Aceasta înseamnă că, în măsura în care termenul pentru declararea recursului curge de la momentul pronunțării sentinței sau, cum este cazul în speța de față, de la data depunerii cererii de recurs, termenul pentru motivarea efectivă a recursului curge de la data comunicării efective a sentinței de fond. Soluția legislativă este firească și în concordanță cu dispozițiile art. 6 CEDO privind dreptul la un proces echitabil, neputând fi acceptat că partea poate să critice o sentință în condițiile în care nu cunoaște considerentele primei instanțe.

4. Pe **fondul recursului Direcției Generale de Poliție Locală Sector 6**, Curtea reține:

Ulterior pronunțării primei instanțe, prin decizia nr. 9/2015 ICCJ pronunțată într-un recurs în interesul legii, a statuat că „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 128 alin. (1) lit. d), art. 134 alin. (2) și art. 135 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, raportate la dispozițiile art. 3 alin. (1), art. 5, art. 36 alin. (1), alin. (2) lit. d) și alin. (6) lit. a) pct. 13 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 21 lit. b) și art. 24 lit. d) din Legea-cadru a descentralizării nr. 195/2006, procedura de aplicare a măsurii tehnico-administrative constând în ridicarea vehiculelor staționate/oprite nereglementar pe partea carosabilă, prevăzută de art. 64 și art. 97 alin. (1) lit. d) și alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, *nu poate fi reglementată prin hotărâri ale consiliilor locale.*”

95

In recursul în interesul legii s-a statuat că autoritățile publice locale, consiliile locale, nu pot reglementa în ceea ce privește ridicarea autoturismelor staționate neregulamentar pe partea carosabilă.

Prin urmare, chestiunea de drept privind (ne)legalitatea HCL SECTOR 6 nr. 4/2010 a fost dezlegată cu caracter obligatoriu pentru instanțe de către ICCJ, motiv pentru care soluția primei instanțe de anulare în parte a HCL SECTOR 6 nr. 4/2010 va fi menținută. Pronunțarea deciziei în sluiționarea recursului în interesul legii face absolut inutilă orice analiză suplimentară cu privire la respective problemă de drept.

Actul administrativ contestat de partea reclamantă, respectiv dispoziția de ridicare seria PL nr. 022142 din 04.10.2012 a fost emisă de pârâta DGPL SECTOR 6 în baza prevederilor HCL SECTOR 6 nr. 4/2010.

Astfel, se constată întemeiat și capătul de cerere privind anularea dispoziției de ridicare mai sus indicate, întrucât organul emitent al dispoziției de ridicare a întemeiat actul administrative pe dispoziții normative ce sunt, la rândul lor, nelegale.

Ceea ce contestă partea recurentă este, de fapt, obligarea sa la restituirea taxei de ridicare achitate de partea reclamantă.

Se constată, însă, că este întemeiat și capătul de cerere privind obligarea recurenteii la restituirea către partea reclamantă a taxei de ridicare auto, întrucât anularea actului normativ în baza căruia această măsură a fost luată, precum și a actului administrativ prin care s-a dispus ridicarea autovehiculului, impune, la cerere, repunerea părților în situația anterioară și repararea prejudiciului adus reclamantului prin actele nelegale, conform dispozițiilor art. 1, 8 și 18 din legea nr. 554/2004.

De asemenea, Curtea subliniază că în materia nulității, culpa nu are relevanță, întrucât nulitatea este acea sancțiune care lovește actul administrativ pentru nelegala sa emiteră, independent de culpa autorității emitente a actului sau autorității care a emis sau adoptat actul administrativ subsecvent, în baza celui ulterior anulat. Or, în speță, este firească dispunerea măsurii restituirii sumei încasate în baza actului administrativ nelegal, ca efect accesoriu anulării actului administrativ subsecvent, fiind vorba de respectarea principiului repunerii părților în situația anterioară actului administrativ anulat, acesta fiind unul din efectele nulității, necondiționat de probarea elementelor răspunderii civile delictuale. De asemenea, în măsura în care partea obligată la repararea prejudiciului apreciază că nu îi aparține culpa în emiterea actului subsecvent ce s-a anulat de instanța, are posibilitatea de a se regresa împotriva autorității culpabile și/sau a persoanei care a(u) încasat efectiv taxa și în al(e) cărei(or) buget(e) aceasta a fost colectată, însă acest aspect nu ține de obiectul litigiului de față.

Așa fiind, în baza art. 496 Cpc Curtea va respinge ca nefondat recursul formulat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Ia act de renunțarea recurentului Consiliul Local Sector 6 București , cu sediul în București, str. Calea Plevnei, nr. 147-149, sector6, la recurs.

Respinge cererea de repunere în termenul de recurs formulate de recurenta-pârâtă **DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI .**

Respinge excepțiile tardivității și nulității recursului D.G.P.L. Sector 6.

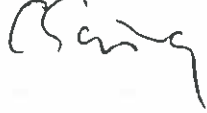
Respinge recursul ca nefondat formulat de formulat de recurenta-pârâtă **DIRECȚIA GENERALĂ DE POLIȚIE LOCALĂ SECTOR 6 BUCUREȘTI ,** cu sediu în București, șos. Orhideelor, nr.2D, sector 6 împotriva sentinței civile nr.7925 din data de 28.11.2014, pronunțată de Tribunalul București – Secția a II a Contencios Administrativ și

Fiscal, în dosarul nr.9608/3/2013, în contradictoriu cu **intimații-reclamanți BRUMĂ CARMEN ANDREEA și BADEA DISTRICOM SRL**, cu sediul ales în București, Splaiul Independenței, nr.223, et.3, sector 3.

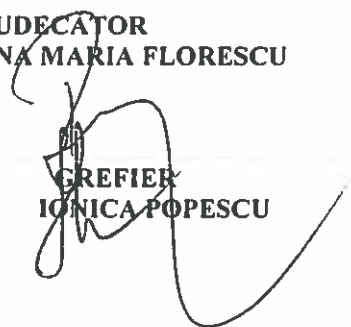
Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 25.01.2016.

**PREȘEDINTE
IONUȚ CRISTIAN GĂINĂ**

**JUDECĂTOR
CRISTINA MARIA FLORESCU**

**JUDECĂTOR
CRISTINA PETROVICI**

**GREFIER
IONICA POPESCU**

*Red. CMF
Tribunalul București Secția a II a Contencios Administrativ și Fiscal — judecător I. M.Căzănescu*

CMF
10110

14 copii
25.02.2016

